

Тодор Евронски

ЛЕГЕНДА ЗА НЕВЕСТУЛКАТА

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана, възпроизвеждана или ползвана пълно или частично под какъвто и да е вид без предварителното съгласие на автора.

© Тодор Евронски
Издателство Замония, 2018
zamonia@abv.bg

ISBN 978-619-90877-3-2

Тодор Евронски

ЛЕГЕНДА ЗА НЕВЕДУЛКАТА

- либрето за мюзикъл -

ИЗПЪЛНИТЕЛИ

Животинчета:

Царицата Майка

Невестулче

Попадийка

Булка-хурка

Калиманка

Невестулка

Други лица:

Момиче /нестинарка/снаха

Момък

Майка/старата нестинарка

Баща/старият нестинар

Момкова майка/свекървата

Момковият баща/свекърът

Жена с дете

Дете

Свещенослужител

Други изпълнители:

Мъжки хор

Женски хор

Танцов състав

Глас (баритон)

Гласове

КАРТИНА ПЪРВА

СЪБОРЪТ

Поляна, в средата на която под столетен дъб на малка издигната височинка се откроява каменен трон. От трона до равнището на поляната отвеждат каменни стъпала. Околовърст поляната е обрамчена от разпръснати камъни – морени, а зад тях от дъбови дървета. Цялата поляна е полята от слънчева светлина и придава усещането за празничност. Това подчертвя и опнатият транспернт на който се чете: „СЪБОР НА НЕВЕСТУЛКИТЕ“!

Зад един от камъните се подава острата муцунка на невестулче, под която ясно се очертава бяла ивица на гърдата. Очите на невестулчето оглеждат с любопитство и осторожност поляната, главата му прави няколко движения „ту-ту“ наляво-надясно, издава звук – нещо като „пси-пси“, и скача на камъка.

На фона на огрялото слънце гърбът на невестулчето е между приятното за окото бакърено-червено и рижаво-кафяво, а гърдата под повдигнатата остра главица – бял до снежност нагръдник.

Невестулчето отново се оглежда с живите си

очички, пак прави познатото с главата си „ту-ту“ движение и започва в характерен за невестулките танцов ритъм да тича, по-скоро да прескача от камък на камък, като си повтаря...

Невестулче:

Камък, камък.

Един камък;

два камъка;

три камъка.

Моят камък,

твоят камък.

Камък скачам –

не, прескачам.

Камък, камък.

Един камък;

два камъка;

три камъка.

Моят камък,

твоят камък.

Камък скачам –

не, прескачам.

Играе си. В един момент спира за миг и започва да нее:

Аз съм Невестулче –

диво жвотинче.

С две кръгли очички –
две живи искрички.

Телце имам тънко –
опната е струна.
Кадифе крачета –
шумол на коприна.

Денят се събуди,
от сън се пробуди.
Утринник поява
и славей запява.

Поляната цяла
във слънце се обля:
време е за игра
на малките деца.

В камък ще се смуша,
в трева ще се сгуша.
Натам ще побегна –
оттам ще се стрелна.

Оттук ще заничам –
оттам ще надничам.
Волно ще да тичам –
игрите обичам.

Денят се събуди,
вятър бърбив шепти:

„Дойде време, пси-пси,
за детските игри.“

Подтикнато от песента, във видимо настроение продължава да си играе: тича по камъните, крие се зад тях, занича с главица, стрелва се насам или натам, бяга по поляната и не престава да издава звука на задоволството си: „пси-пси“.

Звукът „пси-пси“ ще издава доволство и радост, „псъ-псъ“ – гневност или предупреждение, както и движението „ту-ту“ на главата в нещо на „тик-так“ наляво и надясно ще е характерно за всички невестулки през цялото време.

След като се е поналудувало, Невестулчето застава на голяма морена и отново запява в песен - словесна подкана:

Хей, невестулчета,
ще играем игра –
„Дълга магарица“
или криеница.

Е, утрото мълви:
„Ден е на веселба
и за много игра
на малките деца.

Палави бъдете,
смейте се, лудейте;
тичайте, гонете
и се веселете“.

Започва да ходи по камъните, да почуква по тях и да подканва:

Пробудете се!
Събудете се!
Подредете се!
Наредете се!

По-бързо всички
едно до друго
се наредете –
в ред застанете.

Е, вижте вече
слънцето изгря
и е за игра.
Почвам да броя.

*Междувременно наизлезлите едно по едно невестулчета се приветстват радостно със закачки с тяхното „пси-пси“ и бързат да се подредят едно до друго в очакване на играта.
Невестулчето ги оглежда доволно и започва да изрежда в характерния за детските игри словоред:*

Смок свири на върба –
кани нас за игра.
Жаба квака: „Ква-ква“,
Вика: „Хайде деца!“